

Hatalmas örömben volt részünk

Kedves Barátaink!

Március 5-7 között Irak történelmi napokat élt meg, melyek során minden szempontból egyedülálló események részesei voltunk. Irakiakként követtük Öszentsége Ferenc pápa látogatását a városokban, ahol különböző közösségekkel találkozott: keresztényekkel, mandeusokkal, muszlimokkal, jezidikkel, stb. Ez az iraki látogatás számos üzenetet hozott az irakiak és az egész világ számára. Az, hogy a Szentatya mint bűnbánó zarándok érkezett, még mélyebb jelentést adott ennek a látogatásnak, amely minden jóakarátú ember számára a szeretet, a béke és az öröm érintése volt. Talán ez volt az első alkalom, hogy Irak megnyerte a világ szívét és figyelmét, hála ennek a rendkívüli eseménynek, amely összefogott minden iraki embert.

Közösségünkben sok nővér oroszlánrészt vállalt a virrasztások és ünnepek előkészítésében, megszervezésében. A rendezvények célja az volt, hogy az emberek lelkileg felkészülve, bűnbánattal és reménnyel várják a pápát. Az igazat megvallva, a látogatást vegyes érzelmekkel vártuk: egyrészt nagyon aggódtunk a pápa biztonságáért, hiszen érkezése előtt számos fenyegetést kapott. Másrészt nagyon örültünk ennek a rég várt látogatásnak. Ám az az öröm és béke, amit a pápa jelenléte váltott ki bennünk, minden várakozásunkat felülmúlta. Azt tapasztaltuk meg, hogy a pápa karjaiban az egész világ átölel bennünket, és nem azt, hogy figyelemre sem méltatnak.

A pápa felhívta keresztény közösségünk figyelmét arra a feladatra és felelősségre, amit országunk építésében és fejlődésében kell betöltenünk. Tőlünk, szerzetesektől azt kérte, térjünk vissza gyökereinkhez, alapítóink karizmájához és azt a maga teljességében éljük meg. A pápa imádkozott azért, hogy az idős bölcsessége és a fiatalok vágyai találkozhassanak, és így megőrizhessék az alapítótól ránk hagyományozott örökséget és azt továbbadhassuk az utánunk érkezőknek.

A Szentatya látogatásának minden állomása jelentőségteljes volt: Bagdadban, a Köztársasági Palotában azt kérte az emberektől, hogy arra koncentráljanak, ami összeköti őket, hogy megtalálják azt a közös nevezőt, amelyen felépülhet a párbeszéd kultúrája, s így az egymás iránti elfogadás és tisztelet új útjai nyíljanak meg. Külön kihangsúlyozta a testvérség kötelekét, amely a látogatás mottója is volt: „Ti mindannyian testvérek vagytok!”. A Szentatya továbbá azt kérte, hogy ne csak az épületeket és a városokat építsük újjá, hanem a megbocsátást és a kiengesztelődést is; vessük el az ellenségeskedést, a korrupció hazugságait, és az Isten nevében való gyilkolást. Ennek előmozdítására a pápa sürgette a politikusokat, hogy az emberek, különösen is a szegények érdekeit szolgálják, ne a sajátjukat, és ne tegyenek különbséget a polgárok között, mintha a kisebbségek másodrangú állampolgárok lennének. Lényegbevágó mozzanat volt, amikor felhívta arra a figyelmet, mennyire fontos, hogy az iraki néphez való tartozás érzését erősítsük egymásban. A pápa beszélt a politikusok és az egész nép által hordozott sebekről és kudarcokról. Hangsúlyozta, hogy a gyógyulás annak függvénye, hogy mint nép, akarunk-e békében együtt élni. Felhívta továbbá a világot, az NGO-szervezeteket és minden jóakarátú ember figyelmét, hogy legyenek szolidárisak az iraki néppel, és segítsenek újjáépíteni országunkat, helyreállítani a biztonságot és a gazdasági egyensúlyt.

Bagdadban, a Közbenjáró Szent Szűzről nevezett katedrálisban (ahol 2010-ben 53 ember halt vértanúhalált) a Szentatya a szerzeteseket buzdította, hogy ezekben a zaklatott időkben is folytassák Krisztusról szóló tanúságtételüket; kérését a szintén bagdadi Szent József templomban is aláhúzta. Nagyszerű volt látni, hogy Najaf-ban a két nagy spirituális vezető, a Pápa és Al-Sistani ajatollah találkozott közös céljaik, az igazságosság és a szegények méltósága érdekében.

Ur városában, Ábrahám földjén a pápa, „Ábrahám sátra alatt”, találkozott a különböző vallások képviselőivel, s együtt imádkoztak azok, akiknek hite abban az Egy Istenben gyökerezik, akit Ábrahám tisztelt. Imádkoztak Ábrahám minden gyermekéért, sürgetve a politikusokat és vallási vezetőket, hogy a békét szolgálják és azért dolgozzanak. A békére különösen is a keresztényeknek van szükségük, akiket folyamatosan fenyeget a kivándorlás veszélye.

Moszulban a Szentatya meglátogatta azt a teret, ahol pusztá gyűlöletből az ISIS négy templomot is lerombolt. A pápa ezzel a látogatással azoknak az irakiaknak a nyílt sebeit érintette meg, akik évekig szenvedtek az Iszlám Állam atrocitásaitól. Karakosban, amely három évig elhagyatottan állt, szintén az ISIS miatt, a pápát olajfa- és pálmaágakkal várták; beszédében kiemelete, mennyire értékeli az emberekben a megbocsátás és újrakezdés vágyát. Mély hatással volt ránk, hogy a pápa az eredetileg tervezett repülőút helyett személygépkocsival utazott Karakosból Erbilbe, s így ugyanazt az utat tette meg, amit azok az emberek, akiknek a Ninivei-síkságról kellett elmenekülniük 2014. augusztus 6-án az Iszlám Állam elől. Erbilben, a városban, amely befogadta a menekülteket, a Szentatya 15000 ember jelenlétében mutatott be szentmisét, amelynek során ismét lehetőségünk volt hallani a remény szavait. A pápa utolsó szavai, amelyekkel a misét zárta, ezek voltak: *Salam, Salam, Salam...* (béke, béke, béke).

Kedves Testvérek és Nővérek szerte a világban, köszönünk nektek minden szeretetet, szolidaritást, támogatást és imát, amellyel a Szentatya látogatását kísértétek. Kérjük, imádkozzatok továbbra is, hogy ez a látogatás valóban hatással legyen országunkra.

Sienai Szent Katalinról nevezett Domonkos Nővérek, Irak,
2021. márc. 15.

